

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

OBJEDINJENA IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Šefik HURKO
Datum rođenja: 22. novembar 1957.
Pol: muški
Nacionalnost: Bošnjak
Vjeroispovijest: muslimanska

Predstavnici Tužilaštva prisutni 1. septembra 2011.:

Fergal-Gaynor, zastupnik tužilaštva
Zlata Divković, prevodilac

Potpis: /potpisano/
/rukom/ 01. 09. 2011.

U ovoj izjavi objedinjeni su dijelovi izjave date CSB-u Sarajevo 16. novembra 1994., izjave date službenicima Tužilaštva MKSJ-a 24. januara 1999. (dalje u tekstu: Izjava data MKSJ-u) i dodatnih informacija datih službenicima Tužilaštva MKSJ-a 1. septembra 2011. godine.

Kontekst:

1. Živio sam i radio u Sarajevu od 2. aprila 1992., kada sam autobusom krenuo kući da se odmorim i proslavim Bajram. Autobus kojim sam putovao u Rogaticu na Stjenicama su zaustavili i pretresli srpski vojnici iz Sokoca od kojih nijednog nisam poznavao. Poslije pretresa i legitimisanja, sa njima nismo imali nikakvih problema i normalno smo nastavili put.
2. U naselju Rudo boravio sam s ocem, majkom i porodicom do 6. aprila 1992., kad sam na radiju čuo da se granatira Sarajevo. To je zabrinulo i mog oca i, na očev odlučili smo da odemo u našu porodičnu kuću u selo Mađer. Čim smo došli u selo, s ostalim mještanima organizovali smo noćne straže. Bili smo slabo naoružani, ja sam od oružja imao pištolj CZ M 57 kalibra 7,62 mm.
3. **Adjudicated Fact 1128**
U neposrednoj blizini našeg sela je selo Leleci. Iz tog sela komšije su nam dojavile da bi četnici uskoro mogli napasti Mađer. Sa mještanima Srbima iz Leleka najčešće je kontaktirao moj otac Fejo. Očev dobar prijatelj bio je Mijo LELEK. Poslije te dojave o mogućem napadu četnika mi smo se svi iz sela Mađer krili u šumi iznad kuća u Lelecima. Tu smo proveli oko mjesec i po dana, i sa komšijama iz Leleka nismo imali nikakvih problema. [...]
4. Pokazana mi je kopija dokumenta za koji je očigledno da ga je izdao Rajko KUŠIĆ, naslovljen je na Vrhovnu komandu Srpske Republike Bosne i Hercegovine i na komandanta TO Sokoca. KUŠIĆ kaže da su 22. maja 1992. godine s vojnom policijom "izvršili /.../ oružana dejstva" na "neprijateljska uporišta" u više muslimanskih sela uključujući "Kopljeviće" i "Rudo 2", u okolini Rogatice. Mađer je odmah do Kopjevića. Ovaj dokument kaže da su na tim muslimanskim lokacijama bila "neprijateljska uporišta". Veoma dobro poznajem to područje. U to vrijeme bio sam tamo. U tim područjima nije bilo apsolutno nikakvih "neprijateljskih uporišta". To su bila civilna muslimanska područja.¹
5. Pokazana mi je i kopija dokumenta datiranog 23. maja 1992. za koji je očigledno da ga je izdao Rajko KUŠIĆ i koji sadrži naređenje jedinicama da drže svoje položaje u nekim selima u opštini Rogatica, kao i naređenje za

¹ Dokument pod brojem 07859 sa spiska na osnovu pravila 65ter iz predmeta *Karadžić*. Ovaj odjeljak dodat je 1. septembra 2011. godine.

čišćenje Oškoplja, Kusturice, Zakome i Kalimanića. Oškoplje, Kusturice i Kalimanići su muslimanska naselja. Zakoma je miješana. U tom dokumentu on naređuje "svim jedinicama uništavanje, bez oklijevanja, žive sile". Dokument se podudara s onim što sam vidio: 22. maja 1992. i narednih dana izvršen je napad na mnoga muslimanska sela u opštini Rogatica.²

Hapšenje i zatočenje u mehaničarskoj radionici Miće Andrića: 14. avgust 1992.

6. Dana 14. avgusta 1992. bio sam prisiljen da krenem u selo Mađer i donesem hranu, iako me moja supruga Džemila, djevojačko SARAČEVIĆ, odvrćala od toga. Krenuo sam prema selu s Ahmedom DŽUBROM. Zajedno smo išli do sela Orahovo, gdje smo se rastali i svako je otišao u svom pravcu. Stigao sam u Mađer i otišao do naše bajte u kojoj mi je bila majka, Izeta. Rekla mi je da otac radi na njivi. Nakon 15 - 20 minuta od mog dolaska, počela je jaka pješadijska pucnjava. Pošto su meci letjeli svuda, ja sam se s majkom sklonio i legao u jednu jarugu.
7. Kad je pucnjava malo utihnula, čuo sam da neko zove moju majku i ustao iz jaruge. Tada sam vidio četiri srpska³ vojnika, sa kojima su bili moj otac i amidža. Među vojnicima prepoznao sam Milisava PEČENICU iz sela Kosovo, rođen 1957., cm, visok oko 175 cm, srednje građe, nosi brkove, i Dragomira ABAZOVIĆA zvanog i Piđe, rođen 1958., iz sela Gnionik, visok oko 175 cm, tamnosmeđa kose, krupnije građe. Čim sam se pojavio, naredili su mi da legnem i tražili da predam oružje. Pošto oružje nisam imao, PEČENICA je rekao ostalima da me ne tuku, a meni da sam od sada zarobljenik.
8. Mene, oca, majku i amidžu Abdulaha HURKA⁴ povelu su prema selu Kosovo. Odveli su nas u garažu uz kuću Miće⁵ Andrića. U garaži je bila veća grupa uniformisanih i naoružanih četnika.
9. Tu su mene i oca odmah počeli tući. Mene su tukli izvjesni Brane Krsmanović⁶ iz Rogatice i još jedan četnik, Stojan Perković.⁷ Tom prilikom Krsmanović mi je ruku probo nožem, još uvijek imam na ruci ožiljak.⁸
10. Kad su me dobro pretukli, vidio sam da na podu garaže sav krvav leži moj otac Fejza. Dok su nas tukli, sve to je mirno posmatrao muškarac krupne, s izrazito velikim brkovima. Nakon izvjesnog vremena pitao me poznajem li ga i na moj odrečan odgovor odvratio da ga dobro pogledam. Pošto sam

² Dokument pod brojem 08538 sa spiska na osnovu pravila 65ter iz predmeta *Karadžić*. Ovaj odjeljak dodat je 1. septembra 2011. godine.

³ "Šest" je izmijenjeno u "četiri", a "agresorski" promijenjeno u "srpski" 1. septembra 2011. godine.

⁴ Svjedok je prezime napisano kao URKO ispravio u HURKO 1. septembra 2011. godine.

⁵ Ime ispravljeno od strane svjedoka 1. septembra 2011. godine.

⁶ Ime ispravljeno od strane svjedoka 1. septembra 2011. godine.

⁷ Ime je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

⁸ Rečenica s pojašnjenjem koje je svjedok dao 1. septembra 2011. godine.

ponovo rekao da ga ne poznajem, s dozom ponosa u glasu predstavio mi se kao komandant Rajko KUŠIĆ. Sve to vrijeme moja majka je molila četnike da me više ne tuku.

Ispitivanje svjedoka od strane Kušića

11. Tada je Rajko KUŠIĆ naredio svom pratiocu, Danku NERIĆU iz Rogatice, starom oko 25 godina – mršav, izrazito crn, visok oko 180 cm – da me izvede iz garaže da bi me on ispitaio. Iz garaže sam izveden s NERIĆEVOM puškom uperenom u leđa. Vani sam čuo kako u garaži još uvijek tuku mog oca. KUŠIĆ me pitao za raspored i brojnost naših vojnika. To je trajalo jako kratko, a onda je naredio da prestanu tući i mene i mog oca. Ponovo su me uveli u garažu. Izvana je ušao PIĐE i KUŠIĆ je PIDŽI naredio da nas mene i moje roditelje, ali ne i mog amidža Abdulaha, odvede u Rogaticu. Abdulaha više nikad nismo vidjeli. Dok smo odlazili, vidio sam kako Brane Krsmanović i Stojan Perković tuku mog amidžu Abdulaha. Mislim da su ga Brane Krsmanović i Stojan Perković ubili u toj radionici.⁹
12. U trenutku kad smo uhapšeni ja sam imao paket sa 70 metaka, a otac je imao moj pištolj kalibra 7,62 mm. U radionici je Rajko KUŠIĆ naredio da nas pretresu i kod mene su našli taj paket s mecima. Ranije, u selu, kod oca su našli pištolj. Stojan Perković me udario po glavi tim paketom metaka koji su se onda razletjeli po cijeloj radionici. Perković mi je opsovao i prisilio me da pojedem tri metka, pa sam ja progutao ta tri metka. (Pročitao sam presudu Suda Bosne i Hercegovine od 24. decembra 2009. u kojoj se navodi Perkovićevo priznanje da me prisilio da pojedem metke; Sud mi je poslao presudu jer sam svjedočio na tom suđenju.) Rajko KUŠIĆ je bio prisutan kad me Perković prisilio da pojedem metke. Krsmanović je tukao mene, a Perković je tukao oca, onda bi se zamijenili pa bi Perković tukao mene, a Krsmanović mog oca. Rajko KUŠIĆ je bio prisutan dok su nas tukli.¹⁰
13. Pokazana mi je kopija još jednog dokumenta, koji je očigledno izdao Rajko KUŠIĆ, a dokument je naslovljen na Glavni štab VRS i na Komandu SRK. KUŠIĆ pominje "neprijateljske snage" u Orahovu i "Kopjevicima", što se valjda odnosi na Kopjeviće. Mene su 14. avgusta 1992. godine uhapsili u Mađeru, kod Kopjevića. Koliko mi je poznato, ljudi koji su me uhapsili bili su pod KUŠIĆEVOM komandom, a KUŠIĆU su me i predali.¹¹

Zatočenje u Srednjoj školi u Rogatici

14. Ja, otac i majka automobilom smo prebačeni u Srednjoškolski centar u Rogatici, i tamo nas zatvorili. To se dogodilo uveče 14. avgusta 1992., a Rajko KUŠIĆ je bio s nama u automobilu.¹² Tu smo zatekli oko 35 do 40

⁹ Ove rečenice sadrže pojašnjenja i nadopune koje je svjedok dao 1. septembra 2011. godine.

¹⁰ Novi odjeljak koji je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

¹¹ Dokument pod brojem 07336 sa spiska na osnovu pravila 65ter iz predmeta *Karadžić*

¹² Rečenica koju je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

Muslimana, muškaraca, žena i djece.

Adjudicated Fact 1130

Tada je KUŠIĆ rekao da moj otac mora ići sa njime, na detaljnije ispitivanje, i odveo ga. Kasnije sam od oca čuo da je prenoćio u Stanici milicije u Rogatici. bio je tamo sa porodicom i izvjesni HODŽIĆ,

Adjudicated Fact 1130

15. Sutradan, 15. avgusta 1992. godine,¹³ automobilom su došli po mene Danko NERIĆ i KRSMANOVIĆ¹⁴. U automobilu je već bio na zadnjem sjedalu moj otac Fejzo. Odmah smo krenuli prema selu Kosovo, a iza nas je išao FAP koji je vozio Sinan ČATIĆ iz Kozadara. Na raskrsnici u Kosovu kod jednog vojnika ostavili su i mene i oca, a oni su Golfom (Volkswagenom) i FAP-om nastavili u pravcu sela Duljevac. Za otprilike 15 minuta, iz pravca Rogatice je došao jedan minibus,¹⁵ a tada se Golfom vratio i NERIĆ. Danko NERIĆ je vozaču autobusa, Radisavu LJUBINCU, rekao da, prema KUŠIĆEVIM naređenjima, oca i mene ne ukrcavaju u autobus jer KUŠIĆ želi da nas još jednom sasluša.¹⁶ Danko NERIĆ je krenuo svojim automobilom, a minibus je vozio za njim.
16. Dok je minibus prolazio kraj nas, uspio sam vidjeti na njemu tablu na kojoj je pisalo "Rogatica – Istanbul", i da se unutra nalazi velika grupa civila. Nakon desetak minuta, iz pravca u kojem je otišao minibus čula se jaka pješadijska pucnjava. Jedan srpski vojnik koji je bio na raskrsnici rekao nam je da ne gledamo u tom pravcu.¹⁷
17. Nakon izvjesnog vremena ponovo je došli Danko NERIĆ i Brane KRSMANOVIĆ, u automobilu Danka NERIĆA. KRSMANOVIĆ je izašao iz automobila, a NERIĆ je mog oca odveo kod KUŠIĆA na saslušanje. KRSMANOVIĆ je vojniku rekao: "Pobili smo sve balije".¹⁸ KRSMANOVIĆ je mene odveo u garažu Miće ANDRIĆA, onu istu gdje sam prvi put prebijen, a tamo je bilo mnogo srpskih vojnika koji su me verbalno zlostavljali. Jedan od njih je rekao: "Danas sam pobio 30 balija; i vi ste na redu ako ne budete slušali".¹⁹ U garaži sam bio do večeri, kada je vozilom Golf po mene došao oficir bezbjednosti, izvjesni CERVIĆ iz Gučeva, nosio je činove kapetana. Za CERVIĆA sam kasnije čuo da je poginuo u kolima od mine, a da je tom prilikom teže ranjen predsjednik opštine Rogatica, izvjesni BATINIĆ.

¹³ Rečenica s pojašnjenjem koje je svjedok dao 1. septembra 2011. godine.

¹⁴ Svjedok je ime napisano kao KRSMAN promijenio u KRSMANOVIĆ 1. septembra 2011. godine.

¹⁵ "Iz suprotnog pravca" je promijenjeno u "iz pravca Rogatice" 1. septembra 2011. godine.

¹⁶ Svjedok je ovu rečenicu pojasnio 1. septembra 2011. godine.

¹⁷ Rečenica koju je svjedok ubacio 1. septembra 2011. godine.

¹⁸ Rečenica koju je svjedok ubacio 1. septembra 2011. godine.

¹⁹ Rečenica koju je svjedok ubacio 1. septembra 2011. godine.

18. U automobilu su bili moj otac i Sinan ĆATIĆ. Kad smo krenuli, čuo sam kako Sinan kaže CERovićU: "Jesi vidio, umalo me naši ne ubiše."
19. Mene su vratili u školu, a oca su, kako sam kasnije od njega čuo, odvezli u logor "Rasadnik".
20. Ponovo sam prenoćio u Srednjoškolskom centru Rogatica, a tu mi je bila i majka.

Premještanje u logor "Rasadnik" i zatočenje u njemu: 16. avgust 1992.

21. Sutradan ujutro, došao je izvjesni KOJIĆ iz MUP-a bosanskih Srba²⁰ i naredio da se puste "lojalni" Muslimani, a svi ostali da se odvedu u logor "Rasadnik". Kao "lojalni" pušteni su Kemo ŠOŠO sa porodicom, izvjesni HODŽIĆ sa porodicom i vodoinstalater iz Rogatice čije ime ne znam, također sa porodicom.
22. Predveče smo odvedeni u "Rasadnik". Muškarci su odvojeni od žena, a ja sam smješten u sobu u kojoj su već bili moj otac Fežo; MUŠOVIĆ; Mujo JAŠAREVIĆ i Mahir JAŠAREVIĆ iz Seljana; Alija ISAKOVIĆ, nastavnik iz Rogatice; Huso KRAJINA iz Rogatice; Rusmir MUFTIĆ iz Rogatice; Avdo RAMOVIĆ iz Seljana; Bećir ĆUTAHIJA, invalid u jednu nogu iz Rakitice; i Munib MUTIĆ, direktor osnovne škole u Rogatici.
23. Pitao sam oca da li tuku zatvorenike i on mi je potvrdno odgovorio. "Rasadnik" je tada obezbjeđivala civilna milicija iz Rogatice. Upravnik "Rasadnika" bio je Mišo VOJINOVIĆ iz Plješevice, a stražari izvjesni Šolaja (nadimak) i izvjesni Buco (nadimak).

Ubijanje 25 zatočenika iz "Rasadnika"

24. Pitao sam Muju JAŠAREVIĆA da li je u logoru bilo još zatvorenika. On mi je odgovorio da jeste, ali da su tog dana minibusom otišli kupiti sijeno i da je među njima i njegov otac. Tek tada sam povezoao ono što sam vidio na putu i pucnjavu koju sam čuo, i shvatio da su svi koji su odvedeni iz logora tog jutra likvidirani. Iz logora je odvedeno i ubijeno 25 ljudi, a među njima je bio moj školski drug Šukrija OMERAGIĆ iz Seljana.
25. Od 16. avgusta 1992. do 1. septembra 1992. išao sam na rad i niko me nije tukao. Dana 1. septembra 1992. godine, oko 02:00 sata noću, prvo su izveli mog oca u kancelariju kod upravnika logora na ispitivanje. Kroz zid sam mogao čuti zvuke batinanja. Vratili su ga za otprilike pola sata, a onda su prozvali mene. Ušao sam u kancelariju u kojoj su bili upravnik VOJINOVIĆ i stražar zvan Buco.

²⁰ Svjedok je riječi "iz tzv. srpskog MUP-a" promijenio u "iz MUP-a bosanskih Srba" iz MUP-a bosanskih Srba.

Premlaćivanje svjedoka u "Rasadniku"

26. VOJINOVIĆ mi je odmah zaprijetio da, ako hoću da izvučem živu glavu, moram istinito odgovoriti na sva njihova pitanja. Raspitivao se za raspored rovova i mina na planini Šaranu, o čemu nisam znao ništa, što sam mu i rekao. Nije mi vjerovao i naredio je Buci da me tuče, dok je on stalno ponavljao isto pitanje. Buco me tukao palicom po leđima, a kad sam pao, počeo je skakati i "igrati" po meni. Osjetio sam da gubim svijest i tada su prestali i polili me kantom vode. Nisam mogao sam ustati pa su me Buco i VOJINOVIĆ podigli. VOJINOVIĆ je odmah potom naredio Buci da me vrati u sobu.
27. Ujutro, kad se razdanilo, vidio sam da je i moj otac pretučen jer mu je lice bilo podbulo od udaraca. Toga dana u logor je došao i izvjesni ĐIDA, inspektor iz SUP-a Rogatica, i tražio da mu dovedu mog oca. Kroz prozor sobe vidio sam da sjede i razgovaraju u dvorištu i da ga ĐIDA ne maltretira i ne tuče. Nakon pola sata, VOJINOVIĆ je mene i još trojicu zatvorenika odveo na rad u naselje Gračanica u Rogatici.
28. Nakon dva do tri sata, po mene su došli milicioneri srpskog SUP-a Pero RAJAK i izvjesni KOVAČEVIĆ. U automobilu KOVAČEVIĆ me pitao da li je moj otac organizovao sastanak LELEKA i Ramiza ALAJBEGOVIĆA, na šta sam ja odrečno odgovorio. KOVAČEVIĆ me isto još jednom pitao i ja sam isto odgovorio. Tada mi je on rekao da, ako hoću da ostanem živ, priznam da je moj otac to uradio jer je to sâm već priznao pod batinama u Stanici milicije Rogatica. Ponovio je da moram priznati jer je njima naredeno da me odvedu i da me ustrijele pred očevim očima ako ne priznam.

Premlaćivanje i ispitivanje zatočenika u Stanici milicije Rogatica

29. Kad smo stigli u Stanicu milicije Rogatica, tamo je bilo oko pet milicionara i moj otac, koji je bio sav krvav. Ispitivao ga je izvjesni Anđelko, bivši milicionar star oko 35-40 godina, smeđe kose, puniji, visok oko 180 cm. Od milicionara prepoznao sam Željka BOGDANOVIĆA iz Drobnića.
30. Naredili su mi da sjednem do oca i pitali me da li je on organizovao sastanak ALAJBEGOVIĆA i LELEKA. Odgovorio sam da jeste. Tada su ocu dali da potpiše izjavu, a Anđelko je naredio da mene vrata na rad, a oca da odvedu i odmah likvidiraju. U automobilu, dok su me vraćali na rad, KOVAČEVIĆ me pitao da li mi je valjao i ja sam rekao da jeste. Tada sam bio ubijeden da je moj otac strijeljan.

Zlostavljanje zatočenika u "Rasadniku"

31. Naveče sam se vratio u "Rasadnik" i od majke sam čuo da je otac vraćen u logor, sav isprebijan. Od batina otac se nije mogao kretati oko 15 dana i morali smo ga njegovati kao malo dijete. Sve to vrijeme išao sam na rad u Rogaticu. Od svih nas najbolje su postupali s Husom KRAJINOM jer su ga

svi poznavali, on je bio KUŠIĆEV prijatelj pa mu je to omogućavalo poseban status.

32. U oktobru 1992. godine za upravnika je postavljen Mile BOJAT. Dan ili dva prije njegovog postavljanja za upravnika logora, sve žene i djeca su po naredbi VOJINOVIĆA odvezeni u Sarajevo radi razmjene na Hreši. Među tim ljudima bile su sljedeće osobe: Čamil JANAKOVIĆ i njegov sin Amir; Nail MUŠOVIĆ; Adil MUŠOVIĆ; Šemso VATREŠ; Edina MUŠOVIĆ i otac i sin JANAKOVIĆI, čija imena ne znam.
33. Ti zatvorenici nisu razmijenjeni nego su vraćeni u logor. Ispričali su nam da su pomenute JANAKOVIĆE, oca i sina, na Trebeviću izveli iz autobusa, navodno da tamošnjim četnicima cijepaju drva, i od tada im se gubi svaki trag. U ta dva dana, svi novodovedeni zatvorenici su u noćnim satima isprebijani od stražara Šolaje i upravnika VOJINOVIĆA. Te večeri premlatili su i mene, Muju JAŠAREVIĆA i Bećira ĆUTAHIJU.

Vinko Bojić, upravnik "Rasadnika" po naređenju KUŠIĆA

34. Mile BOJAT je bio upravnik vrlo kratko vrijeme, a onda je, po naređenju Rajka KUŠIĆA, upravu zatvora preuzeo Vinko BOJIĆ zvani Vili, iz Plješevice. Obezbjedeње je preuzela vojna milicija. Desetak dana BOJAT i BOJIĆ su logorom upravljali zajedno. Jednom prilikom, kad je bio nasamo s nama, Mile BOJAT nam je rekao da je BOJIĆ budala i da ga se čuvamo jer bi od njega mogli nastradati. Ubrzo smo uvidjeli da je BOJAT bio u pravu. Otprilike u to vrijeme, u logor su dovedeni i civili iz Berkovića.

Seksualni nasrtaji na zatočenike u "Rasadniku"

35. Vinko je kao stražara u logoru zaposlio svog komšiju iz Plješevice, Branu PLANOJEVIĆA. PLANOJEVIĆ je često noću prozivao zatvorenike i odvodio ih kod BOJIĆA u kancelariju, odakle su se vraćali surovo premlaćeni. Kroz tu vrstu torture prošli su svi JANAKOVIĆI, MUŠOVIĆI i VATREŠI. Često su noću odvođene i žene. Vinko ih je tjerao na seksualne radnje sa starijim zatvorenicima, a sve bi ih prisilio da se svuku do gola. Kad bi mu bilo dosta takve "zabave", odvodio je žene u drugu sobu. Nije mi poznato što se tamo događalo.
36. Nekoliko Muslimanki zatočenih u "Rasadniku", nekoliko njih reklo je da ih je Vinko BOJIĆ silovao.²¹ Često je gole muškarce zatvorenike prisiljavao na protivprirodan blud. U tom periodu, jedne večeri je izveden Ibro KARAMAN, koji je bolovao od astme. Iste noći vraćen je nazad, teško premlaćen. Ujutro smo ga našli mrtvog.
37. Jednog dana približno u februaru 1993. godine, stražar Brano PLANOJEVIĆ došao je u našu sobu, prozvao pet odraslih zatočenih muškaraca, među njima

²¹ Rečenica koju je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

i mene, i odveo nas u kancelariju Vinka BOJIĆA. Tamo sam vidio grupu od četiri Muslimanke, zatočenice, koje su se svlačile. Jedna je bila stara oko 65 godina. U Vinkovoj kancelariji sjedilo je pet srpskih vojnika. Imali su redenike s municijom i značke s lubanjom na kapama. Vinko BOJIĆ nam je naredio da se svučemo. Molili smo ga da to ne činimo, ali on nam naredio da se kompletno skinemo. Vinko BOJIĆ je golim zatočenim Muslimankama naredio da s golim muslimanskim zatočenicima plešu oko srpskih vojnika. Zatim je Vinko BOJIĆ muškarcima naredio da uhvate žene za grudi, a ženama je naredio da muškarce uhvate za penis. Nemam riječi kojima bih opisao koliko sam se osjećao poniženim tog dana.²²

Ubijanje Bećira Čutahije

38. Dana 21. marta 1993. godine, kada sam s većom grupom zatvorenika bio na kopanju rovova na Trnovu, vraćeni smo u logor oko 17:00 sati. Edina MUŠOVIĆ je dijelila hranu i primijetili smo da je jedan obrok netaknut. Dina nam je rekla da je to večera Bećira Čutahije i da je on upravo odveden kod BOJIĆA u kancelariju. Kroz zidove smo dugo mogli čuti zvuk batinanja. Te noći Bećir nije vraćen u sobu. Ujutro je BOJIĆ pozvao Sulju KUSTURU. Suljo nam je kasnije ispričao da je ukopao Bećira koji je bio sav isječen na komade.

Ubijanje Adila Mušovića

39. Dana 29. marta 1993. godine oko ponoći ubijen je Adil MUŠOVIĆ. Prozvan je i odveden kod upravnika BOJIĆA. Kratko vrijeme čuo se zvuk batinanja, nakon čega je uslijedio pucanj iz pištolja. Adil se nikad nije vratio u sobu, a koliko je meni poznato, niko od zatvorenika nije ukopao njegov leš.

Ubijanje Naila Mušovića

40. Dana 1. aprila 1993. oko ponoći prozvan je Nail MUŠOVIĆ. Oko pola sata čuli su se zvuci batinanja, nakon čega je uslijedio pucanj iz pištolja. Nail se više nikad nije pojavio, a ni njegov leš nije ukopao niko od zatvorenika.

Ubijanje Mirsada Omanovića

41. Početkom jula 1993. godine u logor je doveden zarobljeni pripadnik Armije BiH, Mirsad OMANOVIĆ iz Bjelogoraca. Dugo smo iz upravnikove kancelarije slušali zvuke batinanja i mučenja. U tom periodu, negdje oko 10. jula, pozvan sam u BOJIĆEVU kancelariju. U kancelariji su bili Mladen VASILJEVIĆ, komandir Stanice milicije Rogatica, i njegov zamjenik zvani Mrki. Tom prilikom bio sam divljački pretučen.
42. Par dana poslije toga, BOJIĆ je izdvojio nas 10 zatvorenika. Onda je prozvao Mirsada OMANOVIĆA i, iz samice, izveo Sinana ČATIĆA iz

²² Novi odjeljak koji je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

Trnova, takođe zarobljenog borca. Svezao ih je jednog za drugog liscama i sve nas kamionom odvezao u selo Starčiče. Tamo smo zatekli šefa vojne milicije, izvjesnog Doka, nekog meni nepoznatog momka i ambulanta kola u kojima je bila jedna medicinska sestra. Po tome smo znali da se sprema nešto ozbiljno. VINKO nam je objasnio da treba da izvučemo tijela 17 njihovih vojnika s mjesta na kojem postoji opasnost od mina, pa će nas zato voditi Mirsad OMANOVIĆ koji zna njihov raspored.

43. Krenuli smo na posao kako nam je rečeno, kada je onaj momak što sam ga pomenuo nagazio na minu koja mu je odbila nogu. BOJIĆ se iskalio na OMANOVIĆU. Odvezao ga je od ČATIĆA i udario nožem u slabinu. Onda je dohvatio pušku i prijetio da će nas sve pobiti, psujući nam "balijsku" majku. Sagnuli smo se i onda sam čuo 7-10 pojedinačnih hitaca. Kada sam ponovno pogledao gore, vidio sam da Mirsad leži sav okrvavljen. Tada sam vidio i tragove noža na njegovom vratu, što bi mi rekli, bio je naklan. Vinko je meni i Muji JAŠAREVIĆU naredio da iskopamo grob. Iskopali smo 50 ili 60 cm u dubinu i tada nam je on rekao da Mirsadovo tijelo zakopamo u taj plitki grob. Dok smo ga spuštali u grob vidio sam da su mu prsa izrešetana mecima. Poslije toga Vinko je naredio da se raspršimo i da tražimo leševe. To smo radili tri dana i našli svih 17 tijela i tu ih ukopali. Sve to vrijeme nismo naišli ni na jednu minu.

Kušić u "Rasadniku"

44. Rajko KUŠIĆ je nekoliko puta dolazio u "Rasadnik". Tokom 1992. i 1993. godine tamo sam ga vidio sedam ili osam puta. Moj utisak je da je on imao sto-postotnu kontrolu nad tim zatvorom. Objasniću na primjeru jednog incidenta zašto imam takav utisak. Oko 23. jula 1993. on je došao u zatvor i u jednoj sobi u "Rasadniku" razgovarao s tridesetak nas. Rekao nam je: "Poslaću vas na razmjenu. Poslaću vas Aliji, nek' vas on hrani. Ne trebate mi ovdje." Dva ili tri dana kasnije, došla su dva autobusa i rečeno nam je da nas šalju u Batković, u Bijeljinu. Svi smo se ukrcali u autobuse osim jednog zatočenika koga su držali odvojeno, i stigli čak do Zvornika gdje smo prenoćili. Zatim su nas kamionom, natrane kao sardine, odvezli u Batković. U Batkoviću su žene odvojili od muškaraca. Međutim, prije nego što je to bilo do kraja obavljeno, naređeno nam je da se vratimo u kamion i vratili su nas u "Rasadnik". Iste večeri, Rajko KUŠIĆ je došao u "Rasadnik", u sobu u kojoj sam ja bio zatočen, i bio je veoma ljut. Počeo je da psuje, govorio stvari kao: "Alija vas neće, a ja ne znam što ću s vama, zvaću Međunarodni Crveni krst da vas pošalje kamo hoće, a ako vas ni oni neće, pobiću vas." Dana 28. jula 1993. Međunarodni Crveni krst obišao je "Rasadnik".²³

Premlaćivanje svjedoka od strane Vinka Bojića poslije posjete MKCK-a

²³ Novi odjeljak koji je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

45. Dana 28.²⁴ jula 1993. predstavnici Međunarodnog Crvenog krsta razgovarali su s nama kao ratnim zarobljenicima. Predstavnici su se sastali s Vinkom BOJIĆEM i Rankom KUŠIĆEM u BOJIĆEVOJ kancelariji. Poslije toga ih je BOJIĆ doveo u našu sobu. Predstavnici Crvenog krsta zamolili su BOJIĆA da izađe, a mi smo s njima razgovarali nakon što je otišao. Uvjeravali su nas da možemo da govorimo otvoreno i s povjerenjem. Vjerovao sam im i rekao sam im da je naš položaj težak, da nas odvede na liniju sukoba, da ne dobijamo dovoljno grane i da nećemo preživjeti ako nam ne pomognu. Mujo JAŠAREVIĆ im je ispričao slične stvari. Moj otac je molio da nas se premjesti u neku treću zemlju. Rekli su da će da registruju samo Muju JAŠAREVIĆA i mene jer smo mi pričali pa će nam to dati neku sigurnost. Rekli su da će se vratiti za dvije sedmice, donijeti odjeću i registrovati ostale. Ja i Mujo smo dobili kartone da smo registrovani. Nakon otprilike tri dana, BOJIĆ me zvjerski pretukao u svojoj kancelariji. Stavio mi pištolj u usta. Čupao mi je dlake iz pazuha i trpao mi ih u usta. Gasio je na meni cigarete i naredio mi da pojedem opuške. Naredio mi je da se svučem. Onda me drškom od noža udario u rebra. U tom premlaćivanju slomio mi je jedno rebro. Dok me tukao, BOJIĆ me pitao jesam li se dovoljno najeo, hoće li me odvesti na liniju sukoba – u osnovi, upravo ono na što sam se žalio Crvenom krstu.²⁵
46. Nakon nekoliko minuta naredio mi je da se obučem i onda doveo mog oca. BOJIĆ je tukao oca. Pitao je oca hoće li da ide u Njemačku ili u neku treću zemlju, što je bilo odraz upravo onog što je moj otac rekao Crvenom krstu. Onda mi je Bojić naredio da tučem svog oca. Oca sam udario možda pet ili šest puta, nisam imao snage. A BOJIĆ je onda rekao: "Ako ti nećeš, ja ću", i udario oca oko petnaest ili šesnaest puta, sve dok se otac nije srušio.²⁶

Ubijanje Sejfe Mirvića

47. Dana 18. decembra 1993. ubijen je zatvorenik iz samice logora Sejfo MIRVIĆ. Došao je ljekar koji je potvrdio njegovu smrt,²⁷ a BOJIĆ nam je rekao da je Sejfo ubijen zbog pokušaja bjekstva.

Ubijanje zarobljenog vojnika Armije BiH

48. U 1994. godini zatvorenici logora korišteni su za nošenje hrane i municije u ofenzivi na Goražde. U tom periodu u logor je doveden zarobljeni borac Armije BiH, izvjesni Alija. Ubijen je dana 27. aprila 1994. godine. Ubio ga je upravnik logora Vinko BOJIĆ, u prisustvu Edina MUŠOVIĆA. Leš je bačen u šaht, a zatrпали su ga moj otac Fejzo i Sinan ČATIĆ. Pored BOJIĆA i PLANOJEVIĆA, stražari u logoru su bili izvjesni Deba (nadimak) iz Goražda, izvjesni CACIĆ iz Rogatice i Brane PAUNIĆ.

²⁴ Datum "21. juli" svjedok je promijenio u "28. juli" 1. septembra 2011. godine.

²⁵ Dopunske informacije koje je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

²⁶ Novi odjeljak koji je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

²⁷ Pojašnjenje svjedoka od 1. septembra 2011. godine.

Premještaj iz "Rasadnika" u zatvor u Kuli

49. Dana 30. aprila 1994., Dragan BULAJIĆ, predsjednik srpske komisije za razmjenu zarobljenika, nas 12 i veći broj žena i djece prevezao je autobusom u Kulu radi razmjene.

Adjudicated Fact 1217

Upravnik zatvora Kula bio je Soniboj ŠILJEVIĆ, komandir straže Nedo PANDUREVIĆ, a od stražara su mi poznati izvjesni SAMARDŽIJA, izvjesni Srđan i izvjesni Gvozden.

Svjedokova razmjena

50. Dana 5. oktobra 1994. po nas su došli autobusom. U autobusu su bili Vaha i još jedan zarobljeni borac Armije BiH, Enes DURAK. Razmijenjeni smo dana 6. oktobra 1994. na mostu Bratstva-Jedinstva u Sarajevu, a u zatvoru su ostali DŽANKIĆ i DUREK.²⁹

Sastav Kriznog štaba Rogatica

51. Političko pitanje u vezi s kojim mogu da pomognem jeste sastav Kriznog štaba Opštine Rogatica. Znam imena mnogih od tih ljudi.³⁰
52. Članovi su bili:
- Rajko Kušić*
53. On je bio komandant za sva vojna pitanja u Rogatici. U mojoj izjavi je obilno dokumentovano kako je on kontrolisao veoma velik dio zvjerstava koja su se dogodila u mojem području.
- Jadranko Vuković*
54. Prije sukoba, on je bio srpski kapetan u rezervi i nastavnik. U Kriznom štabu su ga zvali Kapetanom i nosio je vojnu uniformu.

Mile Ujić

²⁸ Rečenica koju je svjedok dodao 1. septembra 2011. godine.

²⁹ Kraj izjave Šefika Hurka date CSB-u Sarajevo 16. novembra 1994. godine.

³⁰ Svjedok je 1. septembra 2011. uklonio ime Milovana Leleka sa spiska članova Kriznog štaba Rogatica.

55. Slično pomenutom, i on je bio kapetan i znam da je on komandovao vojnim napadima na ova sela: Kovanj, Lepenica i Kramer. To sam saznao tako što sam slučajno čuo razgovor dvojice srpskih vojnika. Ta dvojica su ukrala kravu, uhvatili su ih i stavili u isti zatvor gdje sam bio i ja. Biti stavljen u istu prostoriju s Muslimanima za Srbe je bila veća kazna. Svi smo to smatrali uvredom.

Furtula Radomir

56. On je bio major u JNA, stacioniran u Beogradu. On je bio aktivni oficir u JNA. Ne znam tačno na kakvoj je dužnosti bio, ali znam da je on komandovao napadima na Rogaticu, Ustipraču i Goražde.

Razdoljac zvani Đoko

57. I on je bio bivši kelner koji je sad postao oficir u vojsci. On je bio, kako bih ja to rekao, pozadinac. On nije bio na frontu u borbi. Organizovao je stvari i upravo je on izdavao naređenja komandantima zatvora.

58. Nisam vidio da je bilo koga ubio ili bilo šta slično, ali je morao da zna za sve strahote koje su se događale u zatočeničkim logorima.

Čarkić Zoran

59. On je bio oficir za bezbjednost i bio je u Kriznom štabu. Nisam vidio da je bilo kome naudio i ne mislim da je prema bilo kome u zatvoru nekorektno postupio.

Stojan Perković

60. Taj čovjek je bio kapetan, bio je u Kosovu kad su mene tamo zarobili. Srpski vojnici su mu rekli da su mu doveli jednog baliju. On je onda počeo da me siječe nožem i da radi stvari o kojima sam govorio u prethodnoj izjavi.

[...]

Rušenje džamija u Rogatici

- 61.

Adjudicated Fact 1137

³¹ Izjava koju je Šefik HURKO dao istražiteljima ovog Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Izjava data MKSJ-u) 24. januara 1999. godine.

RADNA VERZIJA

POTVRDA SVJEDOKA

Pročitao sam svoju izvornu izjavu na bosanskom jeziku od 16. novembra 1994. godine. Oni dijelovi ove objedinjene izjave koji su napisani na engleskom jeziku, a koji nisu u mojoj izjavi od 16. novembra 1994. godine, su mi pročitani na bosanskom jeziku. Ovime izjavljujem da je sadržaj ove objedinjene izjave koja je napisana na osnovu mojih prethodnih izjava/iskaza pred Sudom, kao i na osnovu dodatnih informacija koje sam pružio 1.09.2011. istinit po mom znanju i sjećanju.

Razumio sam da će se ova objedinjena izjava koristiti u sudskom postupku pred Međunarodnim krivičnim sudom za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji.

Objašnjeno mi je da moja objedinjena izjava može biti dana drugim organima sprovođenja zakona i/ili sudskim vlastima. Slažem se da se ova moja objedinjena izjava pruži tim organima uz odobrenje Kancelarije Tužioca Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

Potpis: /potpisano/

Datum: /rukom/ 01.09.2011.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, _____, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Šefik HURKO mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Šefika HURKA koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.

- 4) Šefik HURKO je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih preveo, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Potpis: /potpisano/

Datum: /rukom/ 01/09/2011

RADNA VERZIJA